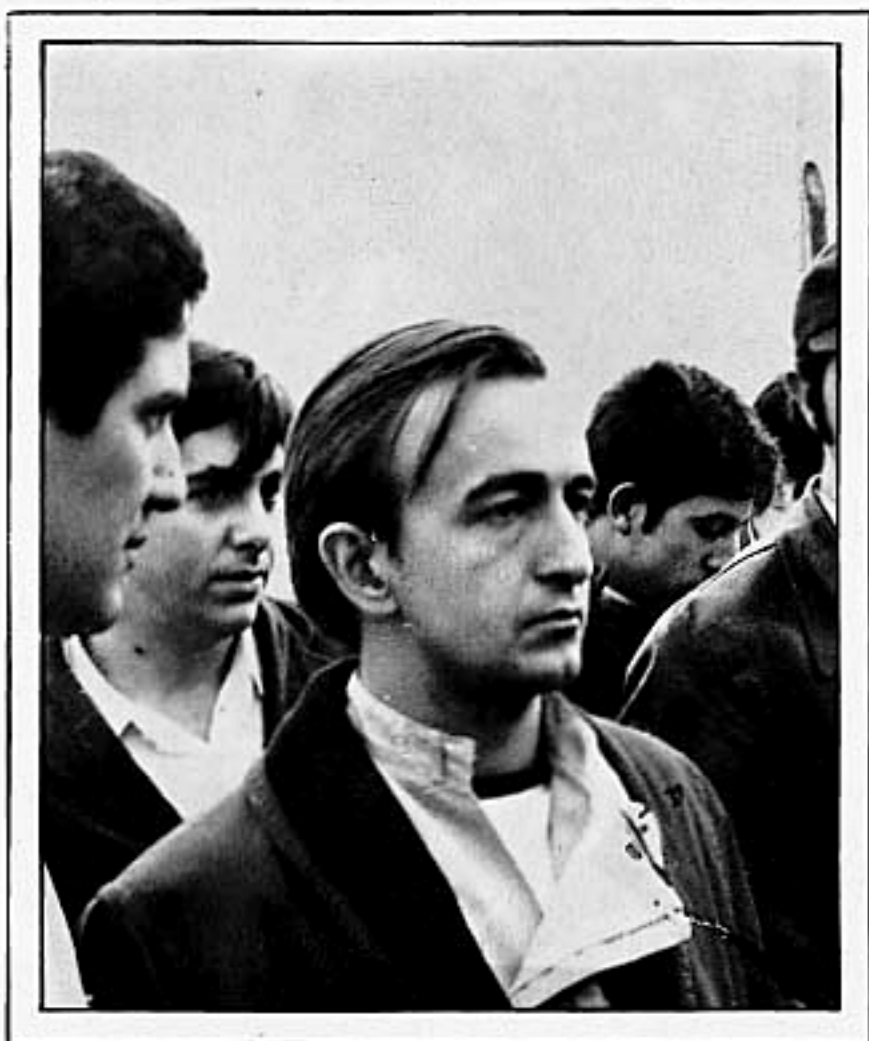

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΑΥΡΟΣ

Αν η ψυχή σου πόθησε νά πάη μακριά, νά φύγη
Παράτα όλους αγάπηνες κάθε δεσμό πού πνίγει
Μή σκέπτεσαι τ'α εμπόδια πού βρίσκονται μπροστά σου
Σπρώχνε τα μέ τ'α πόδια σου κι' ό δρόμος σου θ' ανοίγει.

OMAR KHAYAM

Ήταν γραμμένο αυτό το μικρό ποίημα, σ' ένα μικρό καρτάκι, κλλημένο πάνω στο μικρό γραφείο του σπιτιού του. Μέσα στο δωμάτιό του, δίπλα στα βιβλιοθήκη του, δέματα στοές τακτικά τοποθετημένους φακέλλους του, που μέσα τους υπήρχε η ιστορία των ελληνικών αγώνων αυτοκινήτου.

Πάνω στο γραφείο, δυο φωτογραφίες των αδελφών του Γιάννη και του Γιώργου Μείμαρδη, με τον πατέρα τους πάνω σ' ένα μόνιμο στην Ν. Υόρκη. Μια μεγαλύτερη, που δείχνει την «Τζέ-Τε-Αρ» στον αγώνα της Νέας Σράννης, με μια ιδιόχειρη αφιέρωση του Γιάννη στον αδελφό του.

Στα βιβλιοθήκη, βιβλία, πολλά βιβλία. Δύσκολο να γράψουμε τους τίτλους, αλλά υπήρχαν τα πάντα. Από το «Ρέινγκ Ντράιβερ» μέχρι τους τρεις τόμους του «Γκράν Πρι Κάρ» του Λώρεντ Πορρόυ. Πίσω, δυο μονά κρεβάτια για τα δυο αδελφία. Στο ένα κοιμόταν ο Γιάννης. Το άλλο ήταν του Γιώργου, αλλά έμνε κενό, γιατί είχε κάνει, πιά, το δικό του σπίτι.

Σ' ένα μεγάλο σκρίνιο, τα κίτελλα. Δεκάδες άσημνια κίτελλα, από τις νίκες του στοές τόσους αγώνες, που είχε νικήσει. Μεγάλοι καφέ φακέλλοι, με έτικέτες από Έξω, που έγραφαν: 1960, 1961, 1962, 1971. Όλα τα χρόνια. Από τότε, που για πρώτη φορά, κατάλαβε ότι αυτό ήταν το σπέρ που του άρεσε. Μέσα τακτοποιημένες οι σημειώσεις του. Για κάθε σικουί, για κάθε ειδική διαδρομή, για κάθε αγώνα. Σημειώσεις για τα λάστιχα που χρησιμοποιούσε, για τους κινητήρες. Παρατηρήσεις για τ' αυτοκίνητα που έτρεχε και τ' αυτοκίνητα των αντιπάλων του, για τις συνθήκες που έγινε ο κάθε αγώνας, για τα πάντα.

Ο μεθοδικός Γιάννης.

Δέν έβρινε τίποτα στην τύχη, γιατί δέν πίστευε στην τύχη. Έλεγε ότι μόνον οι πτωχοί στο πνεύμα πιστεύουν στην τύχη. Και συμφωνούσαμε πάντα μαζί του.

Και πιο κάτω, σ' άλλα ράφια, τα βιβλία του για τις επιχειρήσεις του. Μελέτες οικονομικές, έρευνες της αγοράς, διοικήσεις επιχειρήσεων, μαθηματικά, φυσική, ηλεκτρονικά... Δέν έλειπε τίποτα από το μικρό δωμάτιο, το μικρό καταφύγιο

Στη Νέα Υόρκη, τον Μάιο του 1950, ο Γιάννης — στη μέση — με τον πατέρα του και τον μεγαλύτερο αδελφό του.

του Γιάννη, μέσα στο τεράστιο διαμέρισμα, στο σπίτι του, στην Ήρθου του Αττικού.

Ο κόσμος του.
Και μέσα σ' όλα αυτά, βιβλία και σημειώσεις για τη δεύτερη, μεγάλη του, αγάπη: τη φωτογραφία. Το βιβλίο της «Νίκον», της «Λαϊκαφλέξ» και της «Φολειφλέξ». Ήθελε να αγοράσει μια «Χάιερ πλαντ» και συγκέντρωνε και γι' αυτή πληροφορίες. Σ' ένα ράφι, οι φωτογραφικές του μηχανές και οι φακοί του. Και ένα μικρό δωμάτιο, σε μια γωνιά του σπιτιού, όπου είχε όλα τα όργανα για τις εμφανίσεις, το τύπωμα, τις μεγεθύνσεις. Χιλιάδες φωτογραφίες σ' ένα μικρό κασελάκι στη ντουλάνα του. Φωτογραφίες, που ούτε ο αδελφός του δέν είχε δει. Από την ιδιωτική του ζωή, από τους φίλους του, που φωτογράφιζε χωρίς αυτοί να το ξέρουν.

Θά μου συγχωρήσετε για λίγο το πρώτο ηρώ-

ΚΕΡΚΥΡΑ: Με τον Βασίλη Κωνσταντίνο και τον, τότε πρόεδρο του Αγωνιστικού της ΕΛΠΑ κ. Κ. Νικολόπουλο.

Ήταν, πράγματι, ο πρώτος του αγώνας. Συνοδηγός του Νίκου Μαστοράκη σ' ένα έλαρινό του 1962.

Είχε όβελια στο Έσρινό; Πάλι συνοδηγός, σ' «Αλφα Ρομέο» αυτή τη φορά. Πίσω του διακρίνεται ο Μηνάς Βουρδουμπάκης.

σωπο, αλλά πρέπει να το χρησιμοποιήσω, γιατί γνώριζα τον Γιάννη από πολύ μικρό παιδί. Τότε, που γύριζε στην πλατεία με διάφορα σατανικά μηχανήματα και τάραιζε τους γνωστούς και τους φίλους του. Έφτιαχνε ηλεκτρονικές συσκευές, άκουγε τι έλεγαν τα διπλανά τριπέζια, φωτογράφιζε κόσμο χωρίς να το ξέρει, με μια «Μίνολ» που κουβαλούσε μαζί του — και γενικά έκανε αρκετές σκανδαλιές.

Δέν είχε, τότε, σκοτούρες στο κεφάλι του. Ήταν ο γυιός ενός επιχειρηματίου.

Κάποιο βράδυ, στο σπίτι ενός φίλου, συζητούσαμε, για τι άλλο;... Ο Γιάννης ήταν χωμένος μετ' σ' ακουστικά ενός πανίσχυρου έρασιτεχνικού

Διξιοτεχνία στη Βουλιαγμένη, μ' ένα «Μπέ-Έμ-Βί 700»

Το ανέβασε σ' ένα δένδρο και ήσυχασε και

δέκτου και άκουγε κάποιον άλλο νεαρό από τη Νότιο Αμερική να μιλά για τους αγώνες της Καρετιέρα Παναμερικάνια.

Βροχή οι έρωτήσεις στον μακρινό έρασιτέχνη και έμεις γελοούσαμε με το «φιόνιο» του μικρού Γιάννη.

Και μια άλλη φορά, που προσπάθησε να με μάθει να οδηγώ αυτοκίνητο! Γιατί ήξερε να οδηγεί πολύ πριν από μένα, αν και πέντε χρόνια μικρότερός μου!

Μαζί μας, ο Ζήσης Μακρής, που τώρα τρέχει με ένα κάποιο λευκό «Έσκορτ». Κι ένα «Φολκ-βάγκεν».

δεν σταμάτησε ποτέ να μου λέει να μην κάνω τον Ίζινο, γιατί αυτός μ' έμαθε να οδηγώ!

Χρόνια ανέμελα για τον Γιάννη, αλλά και δύσκολα.

Δύσκολα, γιατί ήταν μικροπιαγμένος, εκεδόν ανασιμικός — και αυτό δεν άρεσε καθόλου στους άλλους «εκκληρούς άντρες», που έτρεχαν μαζί του.

Τον πείραζαν λίγο και έλεγαν ότι κέρδιζε τους αγώνες, επειδή είχε πάντα το καλύτερο αυτοκίνητο, αλλά, διάβολε, δεκάδες οδηγοί είχαν καλύτερα αυτοκίνητα από το Γιάννη κατά καιρούς, αλλά κανείς δεν έγραψε αυτή την έντυπωσιακή λίστα νικών. Έμφανίζονταν μία ή δυο φορές και μετά χάνονταν σαν πυροτεχνήματα. Ένώ αυτός έτρεχε και νικούσε, νικούσε, νικούσε... Κι' αυτό δεν ήταν μόνο λεπτά. Ήταν και κάτι άλλο, πολύ πιο σύνθετο και πολύ πιο μεγάλο. Αυτό που έκανε όλους μας να κλαίμε σαν μικρά παιδιά, όταν πέθανε. Ήταν η προεγγύς του στο πρόβλημα. Ο τρόπος που αντιμετώπιζε τα πάντα στη ζωή του. Αυτός ήταν σφοδρός και όλοι οι άλλοι έκαναν λάθος. Το κατάλαβαν ξαφνικά και το «κόκ» ήταν πάνω από τις δυνάμεις τους. Κατάλαβαν ότι ο Γιάννης έδειχνε το δρόμο και ότι οι άλλοι ακολουθούσαν.

Ο Γιάννης στα 20 του χρόνια, στα 21, τα 22... Κάποια μέρα, ο πατέρας Μεϊμαρίδης έφυγε από τη ζωή.

Κι' αυτή η μέρα ήταν η μέρα που γεννήθηκε ένας άλλος Γιάννης.

Ανέβαινα την Άττικο με τ' αυτοκίνητό μου. Την επομένη του θανάτου του πατέρα του. Και είδα τον Γιάννη στις 8 και 15 το πρωί να βγαίνει από την πόρτα του σπιτιού του. Πήγαινε να καθίσει στο κάθισμα που άφησε κενό ο πατέρας του. Φορώντας ένα μαύρο μαλτό και κρατώντας με το μούρη, πέταινη τσάντα, στο δεξί του χέρι.

Ο Γιάννης είχε γίνει άνδρας.

Μέσα σε μία νύχτα.

Κι' από κείνη την ημέρα δεν κοίταζε ποτέ πίσω του. Τα ανέμελα χρόνια, τα περίεργα ηλεκτρονικά μηχανήματα και οι φάρσες στους φίλους του είχαν περάσει. Το αυτοκίνητο της μητέρας του — μία τεράστια «Όλτσερμιλ» — δεν έφυγε πιά από το γκαράζ χωρίς την άδεια της.

Ο Γιάννης Μάρδας — ένας περίεργος άνθρωπος, που έκανε τότε παρέα με τον Γιάννη — έμεινε ξεκρέμαστος! Δεν θά πυροβολούσαν, πιά, τον Γιώργο Πέρδικα με το αεροβόλο όπλο στον ώμο και δεν θά μάζευαν κάλυκες, νάρκες, άδειες.

Η όραση της εποχής των «Άλφα»: Με μία «Τζουλιέττα» στο Τατόι.

Με τον καλό του φίλο και συνοδηγό Νίκο Ζουμπρούλη, στο 2ο Ράλι Αττικοβοιωτίας. Με τη «Φατσέτι», νικηταί.

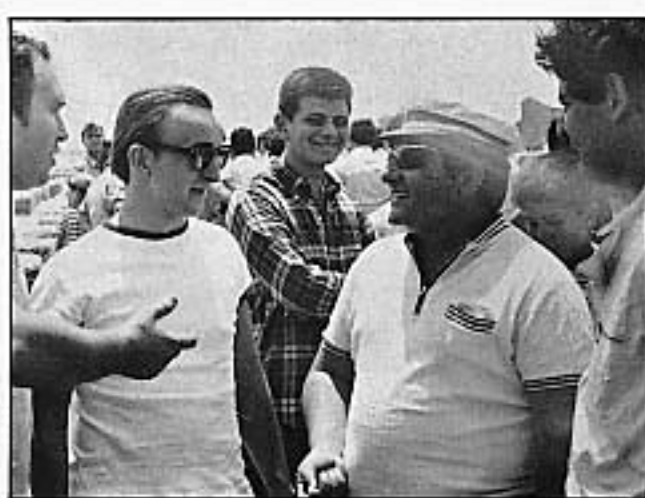
Πάλι με «Μπέ-Έμ-Βέ»: Στη Ρόδο, στην Εξοδο από τις Καμάρες. Στην παραλία δεκάδες σποκιά με ήλιο. Φέτος, στο ίδιο σημείο υπήρχαν τέσσερις άχυρομπαλλες. Γιατί;

ΕΠΑΝΩ: Τατόι: Ο Γιάννης — με το παλιό και το περίεργα καπέλλο, ο Περικλής Φατιάδης — άριστερά — και οι μηχανικοί της «Μότορ Ελλάς», που έκαναν τις «Άλφα» να νικούν.

ΕΠΑΝΩ ΔΕΞΙΑ: Άστειο του Ν. Κοπετανάκη και χαμόγελα από τον Γιάννη, τον «Υψηλάντη» και τον Νίκο Ζουμπρούλη.

ΔΕΞΙΑ: Ρόδος: Με τον αδελφό του. Πρώτος ο Γιάννης με την «Φατσέτι», δεύτερος ο Γιώργος με το «Κρούπερ». Μία οικογενειακή νίκη.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Καλοί φίλοι. Ο Γιάννης — άριστερά — με τον «Είπαρχο». Η παλιά καλή εποχή!

χειροβομβίδες, γερμανικές ξιφολόγχες και κράνη από το Μοναστηράκι! Δεν θ' άκουγαν τον μακρινό ραδιοερασιτέχνη από τη Νότιο Αμερική.

Ο Γιάννης ήταν ένα παιδί, που έγινε άνδρας μέσα σε μία και μόνη νύχτα.

Για τα επόμενα χρόνια, οι δρόμοι μας τέμνονταν μόνο στους αγώνες και, καμιά φορά, στο σπίτι του και σε κάποιο ζαχαροπλαστείο.

Μία κάποια μέρα, αποφασίσαμε να φτιάξουμε ένα... αυτοκίνητο!

— Εσύ θά πής στην Αθήνα, είχε ο Γιάννης, να φάγεις να βρεις τι σωλίνες υπάρχουν για το σασί. Έγώ θά το σχεδιάσω και μετά θά πάμε σιι Συγγρού να βρούμε κινητήρα.

— Μάλιστα, είπα εγώ.

Και πήγα στην Αθήνα να ψάξω για σωλίνες, για να φτιάξουμε το σασί, που θά σχεδίαζε ο Γιάννης και θά βάχαμε τον κινητήρα που θά θρίσκαμε στη Συγγρού!

Βρήκα τους σωλίνες, τους αγόρασα και τους τοποθέτησα στην αύλη του δικού μου σπιτιού — τότε τα σπύρια μας είχαν αούλες — και είναι ακόμη εκεί, σκουριασμένοι, για να μου θυμίζουν το σασί που θά σχεδίαζε ο Γιάννης.

Είχαμε κάνει κάτι σχέδια, πάνω στο κρεβάτι

του Γιώργου, μέσα στο ίδιο δωμάτιο, αλλά πάντα κάτι δεν πήγαινε καλά. Είχαμε προβλήματα με τα ψαλίδια, με τις πλάγιες και τα φρένα και, μετά δεν βρήκαμε κανέναν να μας φτιάξει την καρσοερί! Μεγάλο πρόβλημα, που ούτε ο Γιάννης μπορούσε να λύσει, ούτε εγώ. Δεν μπορούσαμε να τη λύσουμε, παρά τις φιλότιμες προσπάθειές μας.

Δεν ξέρω, αν μέσα στους φακέλλους του είχε φυλάξει τα σχέδια αυτά. Κάποια μέρα θα ζητήσω από τον αδελφό του να ψάξει και να μου πει. Έτσι, για να βάλω μια φωτογραφία τους στο περιοδικό.

Συναντιόμαστε και στους αγώνες. Στο Τατόι, την Κέρκυρα, την Ρόδο, τα Ράλι που λάβαινε μέρος, με συνοδηγό τον Νίκο Ζουμπρούλη.

Έρχοταν στους «Τροχούς» εδώ κι έναν χρόνο. Αρχά το βράδυ και ζήλωνε σε μια πολυθρόνα, που βρίσκεται μπροστά στο γραφείο μου.

— Καθαρά, τί κάνεις; Με ειρωνικό χαμόγελο

— Καλά γέρο. Έσύ;

— Έγώ γέρος ή δω που τα παράτησες; Και πώς να κάνεις και στομάχι.

... Έγώ που «τα παράτησα» και ο Γιάννης που όχι...

Κι άρχισε. Για κινητήρες, για εισαγωγές, για αεροδυναμικά προβλήματα, για φωτογραφικές μηχανές, για αγώνες, για μέσα ασφαλείας, για τον τρόπο που έπρεπε να κάνω αυτό το περιοδικό, για τον τρόπο που αυτές κινούσε τις επιχειρήσεις του. Ίδιες ποτάμι.

— Γιατί δεν κάνεις αυτό; Γιατί δεν κάνεις εκείνο; Γιατί δεν γράφεις τοίχο, τ' άλλο, τα πάντα.

Συζητούσαμε και ευχαριστήσιον όταν έβλεπε ότι ήξερα κάτι που μόνο αυτές νόμιζε ότι το ήξερε. Μέσα στο πρώτο μου δεξί συρτάρι έχω το μοναδικό άρθρο που έγραψε για το περιοδικό μας Την περιγραφή της «Αλφα Ρομβο Τζέ-Τζέ-Άμ», που δημοσιεύσαμε στο 7ο τεύχος. Αν έχει το τεύχος, ανοίξτε το στη σελίδα 77 και θα δείτε κάτω από το άρθρο: Κ. Κ.—Γ. Μ.

Αναγκάστηκε να του το ξαναγράψω, γιατί, έκανε πολλή διαφήμιση στην «Μότορ Ελλάς»!

Είχε ένα μυαλό καθαρό. Δεν θύριανε ποτέ ή σχεδόν ποτέ, αλλά μια φορά που τον είδα θυμωμένο, τον φοβήθηκε το μάτι μου!

Προτιμούσε να λύνει τις διαφορές του με τη συζήτηση και πάντα τα κατάφερνε, ακόμα και στις πιο δύσκολες καταστάσεις.

Έλεγε ότι το μεγαλύτερο προσόν σ' έναν άνθρωπο είναι να μπορεί να κάνει τον άλλο να κάνει το παιχνίδι, χωρίς ο δικός του σφυγμός να ανεβαίνει ούτε έναν κτύπο! Κάτι που ποτέ δεν μπόρεσα να εφαρμόσω στη δική μου ζωή! Κατάφερε να γίνεται το δικό του με τη σοφή χρήση μιας ψυχολογικής πρέσβυς στον συνομιλητή του — ή στον αντίπαλό του στους αγώνες! — που ήταν δίγουρο

ΑΠΟ ΕΠΑΝΩ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΑΤΩ: Στο τρίωρο «Βρεγμένο» Τατόι, ο Γιάννης κάνει ένα από τα σπάνια λάθη του. Χωρίς να συμβή τίποτε απολύτως.

Αγώνες ταχύτητας, Ράλι, Αναβάσεις: Ο Γιάννης ήταν καλός σε κάθε μορφή του σπόρ.

Έπτά χρόνια φαγούρα! Οι μεγάλοι αντίπαλοι των ελληνικών αγώνων. Ο Τζώνης Πεσμαζόγλου και ο Γιάννης «Μαυρός» - Μείμαρτης.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Όταν παρουσιάζονταν ένα πρόβλημα, ο Γιάννης ήταν ο πρώτος που βότατο έβρισκε. Ήξερε το αυτοκίνητο θεωρητικά και πρακτικά.

ΚΑΤΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: 1969: Νικητής στο 4ο Ράλι «Αττικαβοιωτίας» με την «Τζέ-Τζέ-Άμ». Δεύτερος ήταν ο Ύψηλάντης, που χαμογλά στο «Έν-Έρ-Ούα» του.

ΚΑΤΩ: Κριτήριο Ράλι 1967: Νικητής με την «Τζέ-Τζέ-Άμ» και συνοδηγό τον Νίκο Ζουμπρούλη.

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Η εποχή των «Τζέ-Τζέ-Άμ»: Το αυτοκίνητο αυτό δεν χάρισε ποτέ μόνον πίκρες στον Γιάννη. Και, τελικά, σ' αυτό έχασε την ζωή του.

ΚΑΤΩ: Τατόι 1970: Άλλη μία νίκη για το πιο περίφημο αυτοκίνητο των ελληνικών αγώνων, την «Τζέ-Τζέ-Άμ 1600» και τον εγγενικό οδηγό του.

αποτελεσμα μεγάλης μελέτης των σχετικών συγγραμμάτων!

Στην εργασία του ακολουθούσε την ίδια τακτική. Τα τρία καταστήματα που διηύθυνε το «Ακρον», το «Γαίον» και το «Κρυσάλλα» ήταν υποδείγματα αληθινά και, απ' ό,τι είχαμε σε θέσι να γνωρίζουμε, το προσωπικό τους των αγαπούσε πραγματικά, γιατί η τακτική του ήταν για αποικιστική χρήση των ανταγωνιστών του!

Στους αγώνες είχαμε πάντα μια μικρή ευχίτησι πριν. Για το πως πάει τ' αυτοκίνητο, πως αισθάνεται αυτός, τι προσωπικές υπάρχουν. Μετά καθόμιον και των παρακολούθησα.

Να κάνει τον ένα γύρο μετά τον άλλο, άκουμπώντας τους τροχούς του πάντα στο ίδιο σημείο, πηγαίνοντας γρήγορα, χωρίς να φαίνεται ότι πάει γρήγορα, με μια γαλήνια έκφραση στο πρόσωπό του, από την αρχή μέχρι το τέλος.

Σ' ένα κάποιο Τατόι, έφυγα από το δρόμο και χτύπησα για τα καλά πάνω στο ύπαστοχα! Βγαίνοντας από την πίστα, έριξα τις άκυρόπιλλες μέσα στη μέση του δρόμου. Και ο Γιάννης, που ακολουθούσε από πίσω με την κόκκινη «Τζέ - Τέ - Άρ», για να με ντυμπλάρη για 4η—άν θιμημαι καλά — φορά, χύρισε το κεφάλι του δεξιά για να δει αν ήρουν καλά. Δεν είδε την άκυρόπιλλα εμπρός του και με 150 χιλιόμετρα την ώρα ανέθηκε επάνω της και έφυγε κι' αϊτός απ' το δρόμο.

Δεν σημάτωσα ποτέ να του ζητώ συγγνώμη και δεν σταμάτησε ποτέ να χαμογελά.

Κι' άλλα μια φορά, ο Στέλιος Καραγεωργίου τραυματίσθηκε σοβαρά, όταν η «Αλφα Ρομέο», που ώδηγοῦσε, έφυγε από το δρόμο, στην Τρομπέτα. Και ο Γιάννης, οχεδόν, αγόρασε το νοσοκομειακό, πληρώνοντας δεν ξέρω ποιάς, για να μεταφέρουν τον Στέλιο στο νοσοκομείο. Και αυτό κ α ν ε ι ς δεν το έμαθε ποτέ, παρά μόνον όταν έφυγε από κοντά μας. Λίγο απ' εδω και λίγο απ'

έκει και ο χαρακτήρας του Γιάννη αρχίζει να διαγράφεται.

Ένας κύριος αλαθινός, ένας σοβαρός νέος άνθρωπος αφισωμένος σ' ένα σπορ ήσυχαιτικό, ένα σπορ που δεν συγκωροῦσε λάθη, που δεν είναι «εὐρέας καταναλώσεως», τουλάχιστον σ' αυτή τη χώρα.

Ποτέ δεν έκανε λάθος. Ποτέ δεν περνούσε εκείνη τη λεπτή διαχωριστική γραμμή, ανάμεσα στην καταστροφή και την επιστροφή στο μικρό του καταφύγιο.

Ήξερε τις δυνατότητες του και τις δυνατότητες των αυτοκινήτων του, όσο κανείς άλλο.

Οι μηχανικοί της «Μότορ Έλλάς» έχουν ακόμα να λένε για τα «κατεβαστά» του Γιάννη.

Ολόκληρους καταλόγους, που τους πήγαινε πριν από κάθε αγώνα, για να εξομαλύνουν το αυτοκίνητό του, αλλά και τ' αυτοκίνητα των άλλων οδηγών της ομάδος.

Από την πιο μικρή βίδα μέχρι τις ζώνες ασφαλείας, οι οδηγοί του Γιάννη έκάλυπταν τα πάντα.

Γιατί ήξερε ότι δεν υπάρχει κανείς λόγος να πάθη κάτι από μια άβλεπία, μια άπεριοκεψία.

Σωστή προσέγγισις σε όλα. Μετρημένα, και

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΤΩ: Ρόλλυ Ακρόπολις: Έκκίνησης. Οι αδελφοί Μείμαρρη είναι οι αδελφοί Ραντρίγκης της χώρας αυτής; Ο Γιάννης είναι αριστερά.

ΔΕΞΙΑ: Η καλή προετοιμασία των αυτοκινήτων του ήταν τα τεύχη τέταρτα του δρόμου προς την πίστα. Και ο Γιάννης έκανε τα πάντα για να έχη τα αυτοκίνητά του σε άβρογη κατάσταση.

ΚΑΤΩ: Υπερστρέφοντας με την «Τζέ-Τέ-Άρ» στον αγώνα της Νέας Σμύρνης. Και εδω οδηγώντας, όπως πάντα, ψυχρά, σωστά, μολεκά.

ρις υπερβολές, χωρίς θεντετερούς και «δηλώσεις», που τόσο προσφιλείς είναι στον κύκλο των αγώνων.

Ήταν αισθανόταν ότι μπορεί να πάει γρήγορα, πήγαινε γρήγορα. Και αν αισθανόταν ότι δεν μπορεί να πάει γρήγορα, καθόταν ήσυχος και ώδηγοῦσε όπως ακριβώς αισθανόταν.

Είχα μια ιδιαίτερη ευμάρθεια στον Γιάννη «Μαῦρος». Και αυτό γιατί με ένθουσίαζε ο τρόπος που ώδηγοῦσε. Με συγκινούσε η εφαρμογή της θεωρίας, που υποτίθεται ότι κάτι ξέρω απ' αϊτήν, από έναν οδηγό σαν τον Γιάννη.

Και πάντα στις περιγραφές μου έλεγα ότι είναι ο σοστότερος Έλληνας οδηγός. Μπορεί να μην ήταν ο ταχύτερος και μπορεί, τελευταία, να μην πήγαινε όπως παλιά, αλλά είχε και σ' αυτό μια απάντησι...

— Μπορείς να λες και να γράφεις ότι θέλεις;

Έγώ θα πώ όπως μ' άρσει και μέχρι εκεί που αισθάνομαι άσφαλής. Δεν πρόκειται να σου κάνω το κατήρι και δεν πρόκειται να φώω τα μαύτρα μου, επειδή εδω η οποιοσδήποτε άλλος το θέλει.

Πησιάζει το τραγικό.

Γιατί σκοτώθηκε πηγαίνοντας, όπως έλεγε ότι θα πάει στον αγώνα. Με το μυαλό.

Και το λέω σ'αυτό, γιατί εκεί που καθόμιον στο πλάι της πίστας, στη Ρόδο, και εκεί που είχε τον «Αστεριζ» στις εξομαλύνσεις του να τον πιέζω, μου χαμογελοῦσε, κάθε φορά που περνούσε, σαν να έλεγε ότι «δλα πάνε καλά. Όλο κάτι από τον πλήρη έλεγχο μου».

Δεν θέλω να γράψω πως σκοτώθηκε και τι φταίει. Δεν ξέρω και κανείς δεν θα ξέρη, αν δεν γίνει μια άπεριστομαμένη έρευνα για το περιστατικό. Δεν ήμιον εμπρός, στη Ρόδο. Μόλις είχα φύγει για το πύς. Αυτό που ξέρω, όμως, είναι ότι ο Γιάννης δεν έκανε ποτέ λάθη. Τίποτε άλλο.

Δεν θέλω να αναφερθώ στα γιατί ο Γιάννης δεν πήγαινε, τον τελευταίο καιρό, όπως θέλαμε βλοι μας να πηγαίνα.

Δικοί του λόγοι, που δεν έχουν κομμά σχέσι με τις ικανότητες και με τη γενική εικόνα και προσφορά στο σπορ.

Και τώρα το γιατί...

Γιατί να καθή ένας άνθρωπος, τόσο νέος, τόσο καλός, όπως ο Γιάννης Μείμαρρης;

Είναι το σπορ που τον εκόττωσε; Είναι τ' αυτοκίνητο, που τόσο αγαπούσε, που του πήρε τη ζωή; Ήταν ο θανάτός του «άχρηστος» ή μήπως, μέσα στον παραλογισμό του θανάτου του υπάρχουν μερικά δέκατα του κλισοστού λογικής;

Θα κάνω μια προσπάθεια να το εξετάσω. Γιατί απ' αυτό εξαρτάται το αν θα εξακολουθήσω να είμαι άνθρωπος ή αν είμαι γελοία, άχρηστη μηχανή.

Ο Γιάννης έπρεπε σε αγώνες αυτοκινήτου. Τι είναι οι αγώνες αυτοκινήτου;

Είναι ένα μηχανικό σπορ. Ένα σπορ του 20ού αϊώνος.

Παλιότερα, είχαν άλλα παρόμοια σπορ. Έπρεχαν σε αγώνες με άρματα και άλογα. Και έκονον σπορ. Γιατί σπορ δεν είναι μόνον το να τρέχεις μέσα στους ήλιους μ' ένα κοινό θρακάκι, για να ποιύκης καλό χρόνο στα 5000 μέτρα. Σπορ δεν είναι μόνον να περδεις άκόντιο ή σφύρα ή να παδεις πάνω απ' ένα ψηλό κοντάρι μ' ένα καλάρι από φαίμπεργκλάς. Και σπορ δεν είναι — σίγουρα — να χ α ζ ε υ π ε 22 άνδρες που κλωτάνε μια μπάλλα, όσο τεχνικά και πονηρά κι' αν την κλωτάνε, για τον απλούστατο λόγο ότι δεν την κλωτάνε εδω ο ήλιος.

Παλιά, οι άνθρωποι είχαν άκόντια για να σκοτώνουν τους αντίπαλους τους και ήθελαν να πετούν τ' άκόντια αυτά μακριά. Και να το σπορ του άκοντομοῦ. Και είχαν και σφενδόνες και πεταῦσαν πέτρες στα καύκαλα των αντιπάλων τους — και να το σπορ της σφύρας. Και είχαν να τρέξουν με μηνύματα από τη μια πόλη στην άλλη — και να το σπορ των αγώνων ταχύτητας σ'αυτό τρέξιμο.

Και κάποιο μέρα ανέκαλυψαν ότι μπορούν να βάλουν μια μηχανή στα άρματα τους και να ξεκόσουν τ' άλογα. Και να το σπορ του αυτοκινήτου.

Σπορ δεν είναι μ ο ν ο ροόσκουλα. Σπορ

είναι ΠΡΟΚΛΗΣΙΣ και η πρόκληση υπάρχει παντού. Όσο πιο μεγάλος είναι ο προσωπικός κίνδυνος που περιέχει η πρόκληση, τόσο πιο μεγάλη είναι.

Σπόρ είναι το γιγαντιαίο «ελάλομα» στις «Αλπειές», σπόρ είναι οι ελεύθερες παύσεις με αλεξίπτωτο, σπόρ είναι οι αγώνες ταχυϊκλών σκαφών, σπόρ είναι οι αεροπορικοί αγώνες, σπόρ είναι οι αγώνες αυτοκινήτων.

Δεν είναι παράλογο. Οι άνθρωποι στον αιώνα μας κραιοποιοποιούν τις μηχανές για να κάνουν σπόρ. Τον επόμενο αιώνα μπορεί να κραιοποιοποιούν διαστημόπλοια ή αετίνες λέιζερ. Κανείς δεν μπορεί να γνωρίζει και κανείς δεν μπορεί να καταδικάσει μια πρόκληση, επειδή περιέχει κινδύνους για τους συμμετέχοντες.

Ο Γιάννης διάλεξε το σπόρ του αυτοκινήτου, διότι υπήρχε μέσα μια ηρόκλιση και τη δέχθηκε. Όπως τη δέχθηκε κι' εγώ και πολλοί άλλοι, που παίρνουν μέρος στους αγώνες, ζέροντας όμως — προσέξτε — τι κάνουν.

Την αντιμετώπιζε, πάντα, με το μέτωπο ψηλά, αλλά ήλθε μια μέρα που το μέτωπό του έπεσε εμπρός.

Έγραφε κάποιος χρονογράφος, σ' εφημερίδα, λίγες μέρες μετά τον θάνατο του Γιάννη: «...Μεθούσε με τον ήλιγο της κακότητας, πατούσε το πόδι στο γκάζι καί... 100, 120, 130, 160...». Και πιο κάτω: «...Δεν μπορού να καταλάβω τι εξυπηρετεί αυτό το τόσο επικίνδυνο σπόρ».

Διαβάζοντάς τον μου ήλθε στο μυαλό αυτό το περίφημο αμερικάνικο «Τζενερέϊον γκάζι». Ο άνθρωπος έγραφε για «ήλιγγους» και «γκάζια» στο πάτωμα και μετά έλεγε ότι «κάμπι κι' ένας γέρος ξεκούπης μπορεί να πατήσει το γκάζι».

Ο συμπαθής χρονογράφος, φόρεσε — στο μυαλό μου — ένα μονόκλι ρωμαϊκό και χορογέλασα, όταν σκέφθηκα τι θα έγραφε τότε που οι νεαροί Ρωμαίοι, σπορ κι' είχαν όλα, έτρεχαν στις αματωδρομίες με μαχαίρια στους τροχούς τους, για να κόβουν τα πόδια των άλλων και τους τροχούς των αντιπάλων τους!

Είναι αυτοί οι άνθρωποι που έκαναν τον Γιάννη «ραλλίστα» και είναι αυτοί οι άνθρωποι που έχουν κάνει το σπόρ πράγμα ακαταλαβίστικο στον έξω κόσμο. Αυτοί — που δεν το θέλουν, γιατί δεν καταλαβαίνουν και, όπως πολύ σωστά γράφει ο χρονογράφος, δεν ξέρουν ότι ποτέ ο Γιάννης δεν «πέθανε» με τον ήλιγο της κακότητας.

Όλα αυτά δεν τα γράφω για να «επιπεθώ» στους αντιπάλους του σπόρ, αλλά μόνο για να τονίσω το γεγονός ότι υπάρχει μια γιγαντιαία παρεξήγηση.

Μπορούσε ένας «γέρος ξεκούπης» να κυβερνήσει ένα άρμα με 16 άλογα ή μίσιως υπάρχει διαφορά ανάμεσα στο άρμα της ρωμαϊκής εποχής και στο άρμα της σημερινής εποχής; Έξήγησα, πιο πάνω, πως αντιμετώπιζε ο Γιάννης το σπόρ του και τις τεράστιες γνώσεις που είχε και δεν νομίζω ότι πρέπει να επεκταθώ περισσότερο.

Απόκλιση οι πάρα πάνω γραμμές από τον ίδιο τον Γιάννη «Μαύρο»; Δεν πιστεύω. Όλα είναι μέσα στην υπόθεσή μας. Ο θάνατός του δεν είναι γεγονός ξεκάθαρο. Είναι «δικαιολογημένο», όσο δικαιολογημένο μπορεί να είναι ο θάνατος ενός παλλικαριού στα 26 του.

Είχε μια θέσι μέσα στο σπόρ, αλλά η θέσις του αυτή είχε απόλυτη σχέση με την ζωή όλων μας!

Αυτό είναι το μυστικό. Και αυτός είναι ο λόγος που έφερε 3000 ανθρώπους στην κηδεία του.

Όλοι μας είδαμε ότι πέθανε ένας αληθινός άγωνιστής, ένας άνθρωπος που ζούσε τη ζωή του όπως πολύ λίγοι από μας μπορούμε να ζήσουμε. Σαφηνά θρηθήκαμε εμπρός σε μια αλήθεια που μας τάραιζε, γιατί τολμήσαμε, κάποτε, να σκεφθούμε ότι μπορεί και να μην ήταν αλήθεια!

Και δεν είμαστε μόνο εμείς! Στο περιοδικό ήλθαν εκατοντάδες γράμματα. Έγιναν χιλιάδες τηλεφωνήματα αγωνίας. Νεαροί, άγνωστοι φίλοι του έκλαψαν, καθώς μας ρωτούσαν τι έγινε και έρεϊς μέναμε σιωπηλοί. Και όλα αυτά δεν εμπόρι να είναι ήλιγγοι και «γκάζια» και ταχύτητα και μεθούσια και πράσινα όλογα, που γράφονται και λέγονται από τους άσχετους. Είναι κάτι βαθύτερο, κάτι αληθινό, που δεν πρέπει να το πιάνουν στο στόμα τους οι αρτηριοσκληρωτικοί αυτού του κόσμου.

Στο σπίτι του Γιάννη μαζευόμαστε τα θράδια και σίναμε καφέ και συζητούσαμε. Όλοι όσοι είχαν τρέξει μαζί του, είχαν γνωριθώ μ' αυτόν, κάπως καλύτερα.

Ο καθένας είχε κάτι να πει. Κάποιο περιστατικό, που δεν το ήξερε πριν και τόμαθε εκείνες τις μέρες. Και όλοι έμεναν με τα μάτια κορφαμένα στο πάτωμα, επειδή για όλους ο Γιάννης κάτι καλό είχε κάνει, χωρίς να το ξέρουν.

Δεν ήταν μόνο οι πολύ στενοί φίλοι του και οι συγγενείς του. Οι συνάδελφοί του ήταν εκεί μιλώντας στο Γιούργο για τις παλιές ημέρες κι' ακούγοντας τη Μπέτρα του να μιλά για τους αγώνες όχι με μίσος, αλλά με λογική και με μια κοινότητα, που σε ξάφνιαζε.

— «Ήθελε να τρέξει στους αγώνες, το παιδί μου, έλεγε. Δεν μπορούσα να κάνω τίποτα για να τον εμπόδισω. Πάντα τούλεγα, όμως, να προσέχη και πάντα έλεγα ότι δεν είναι σωστό να τρέχουν όλοι αυτοί οι νέοι άνθρωποι σε μέρη όπου διατρέχουν τόσους περιττούς κινδύνους. Φτιάξτε μια πίσια και κάντε το κέφι σας. Γιατί νέοι είστε και κανείς δεν μπορεί να σας εμπόδισα να κάνετε αυτά που θέλετε. Φτιάξτε μια πίσια, όμως. Νό υπάρχουν δωράκια και όχι τοίχοι...»

Μια μάνα Σπαρτιάτισσα. Οι μέρες πέρασαν και κόπασε η πρώτη τρομερή εντύπωση. Σκεφθήκαμε. Όλα τα χρόνια που ήταν πλάι μας, Όλα τα πράγματα που μας είχαν συνδέσει. Και ανακαλύψαμε ότι δεν υπήρχε καλύτερος.

Θα ξεκάσουμε ποτέ τον Γιάννη; Δεν νομίζουμε. Μέχρι ν' άσπρίσουν τα μαλλιά μας, θα τον έχουμε σε κάποιο από τα μυρτάρια του μυαλού μας. Που θα τ' ανοίγουμε, όταν θέλουμε να δούμε πως είναι οι αληθινοί άνθρωποι. Ή όταν θέλουμε να πάρουμε θάρρος ή όταν θέλουμε να ποθούμε στους νεώτερους πως πρέπει να αντιμετωπίζουν τη ζωή τους και τον κόσμο γύρω τους.

Το περιοδικό αυτό, που είναι αφιερωμένο στην υπόθεση του αυτοκινήτου, θέλει να μεταφέρει την αγάπη του και την εκτίμησή του στους ανθρώπους του Γιάννη Μειμαρίδη.

Με την αγάπη και την εκτίμησι των χιλιάδων αναγνωστών του.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΒΑΘΑΣ

Οι σωστοί άνθρωποι δεν πρέπει να χάνονται. Κάτι στραβά υπόκει με την βλη υπόθεση, κάτι που μας κάνει να λιστούμε με τα παραμύθια που ακούγαμε μέχρι σήμερα.

